Слово – не горобець...
Народне прислів'я

Крилаті слова одвіку,
Пташата вони – і все.
Малесеньке чи велике,
А в дзьобику пісню несе...
Виходжу у сонячну днину,
Зернини несу в руці,
Скликаю усеньку пташину –
Не кличу лишень горобців.
Маленьких, сіреньких, лякливих.
Задиристих і навісних,
Таких безпорадно-крикливих,
Таких без пуття голосних.
Бо впевнилась і зрозуміла,
Торуючи шлях до сердець,
Що слово – наснага і сила,
Та тільки – не горобець.
Бо нині добі і людині
Потрібні, неначе озон,
Жайворовий і орлиний,
Але – не цвіріньокальний тон!